

การศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม
A STUDY OF ENGLISH LISTENING-SPEAKING ABILITIES OF PRATHOM SUEKSA I
STUDENTS AT WAT SRISUWANNARAM SCHOOL USING COMMUNICATIVE
APPROACH THROUGH SONGS AND GAMES

กุศาวดี บุญนำ^{1*}, สงวนศรี โทรก²
Kusawadee Boonnam^{1*}, Sanguan Sri Torok²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 22 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง- การพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม

Abstract

The purpose of this research was to study English listening-speaking abilities of Prathom Sueksa I students at Wat Srisuwannaram School using Communicative Approach through songs and games before the experiment and after the experiment. The samples used in the research were 22 Prathom Sueksa I students who studied English subject (Eng11101) in the second semester of the 2015 academic year at Wat Srisuwannaram School. They were selected by Purposive Sampling. The instruments used in the research were lesson plans and English listening-speaking abilities test. Statistics used in the research were mean, standard deviation and t-test for Dependent Samples.

The result of the research indicated that English listening-speaking abilities of Prathom Sueksa I students at Wat Srisuwannaram School using songs and games after the experiment was significantly increased higher than before the experiment at the .01 level.

Keywords: English listening-speaking abilities, Using Communicative Approach through songs and games

¹นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

²อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

* Corresponding author, E-mail: pranpumpuy@gmail.com

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการสื่อสาร โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ ที่มีบทบาทและมีความสำคัญต่อการสื่อสารในปัจจุบัน หลายๆ ประเทศได้ประกาศให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เพราะการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกในสถานการณ์ปัจจุบันเป็นไปอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นเป็นลำดับ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การถ่ายทอดและการแลกเปลี่ยนความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการ ทางการค้าและทางการเมือง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 1) ดังนั้น ในการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนให้สามารถเติบโตและเป็นพลเมืองที่พร้อมกับการดำรงชีวิตและการทำงานในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียน การสอน ให้ตอบสนองกับสังคมและรูปแบบการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (ถนอมพร เลหาจรัสแสง, 2556, หน้า 9) ประเทศไทยในฐานะสมาชิกของประชาคมอาเซียนต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อประสานงานระหว่างประเทศ ตามกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 ได้กล่าวไว้ว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” (The working language of ASEAN shall be English.) (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทยในปัจจุบัน จัดตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ที่เน้นการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ทักษะ (Integrated 4 skills) ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-Centered) ให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ อย่างเต็มความสามารถตามความถนัด โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและความแตกต่างระหว่างบุคคลให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับครู โดยใช้สื่อเอกสารจริง (Authentic Material) ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และเข้าถึงข้อมูลข่าวสารด้วยตนเองได้ (Self-Access) โดยมีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) ซึ่งไม่เน้นเฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้นแต่เน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย ของภาษา (Focus on Meaning) ที่สามารถสื่อสารและนำไปใช้ได้จริงซึ่งได้จากการจัดการเรียนการสอนที่เรียนรู้จาก สถานการณ์จริง (Real Situation) โดยผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกเท่านั้น (Teacher as a Facilitator) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะทางภาษาไปใช้ได้จริงในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จากการสำรวจผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2556-2558 พบว่าคะแนนเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษเป็นร้อยละ 27.33, 29.42 และ 35.95 ระดับเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต1 ร้อยละ 31.03, 28.70 และ 37.12 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำ และเช่นเดียวกันกับคะแนนเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษ อ11101 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน วัดศรีสุวรรณาราม ตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตามสาระการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารด้านการฟัง-การพูด พบว่าคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 34.03, 31.42 และ 30.32 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนตั้งไว้ คือ ร้อยละ 70 (โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม 2557, หน้า 22) ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากวิธีสอนของครูที่ไม่เอื้อต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และมีการวัดและประเมินผลโดยวัดความรู้ ความจำ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และการแปล จึงทำให้นักเรียนขาดโอกาสใช้ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เท่าที่ควร ซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ดังนั้นจึงต้องเร่งพัฒนาทักษะด้านการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้เกิดความเข้าใจในความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี โดยการสอนภาษาอังกฤษให้สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ และการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ตลอดทั้งการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและมีวิสัยทัศน์ในการ ดำเนินชีวิต

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษ และปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนที่ต่ำกว่าเกณฑ์ ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่าวิธีสอนการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนด้วยกิจกรรมเพลงและเกมเป็นวิธีสอนอีกวิธีหนึ่งที่สามารถแก้ปัญหาการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพได้ วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม หมายถึง วิธีสอนโดยนำเอาเพลงและเกมมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ ในการสื่อความหมายทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนน่าสนใจและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยมีขั้นตอนในการสอน 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม 2) ขั้นนำเสนอ 3) ขั้นฝึก 4) ขั้นนำไปใช้ ดังเช่นผลงานวิจัยในต่างประเทศของ ฮาห์น (Ham อ้างถึงในรองเมือง ศุขสมิติ, 2537, หน้า 21) ได้นำเพลงไปใช้ในการสอนภาษาเยอรมัน และพบว่าเพลงเป็นสื่อที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาเยอรมันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของ จอลลี่ (Jolly อ้างถึงใน รองเมือง ศุขสมิติ, 2537, หน้า 21) ได้ศึกษาผลของการใช้เพลงเสริมบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และพบว่าเพลงมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการสอนออกเสียง (Pronunciation) ศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ รวมทั้งความเข้าใจในความสัมพันธ์ของวัฒนธรรมและภาษาที่ใช้ในเพลงอีกด้วยและจากการสำรวจความเห็นของนักเรียนร้อยละ 91 มีความเห็นพ้องต้องกันว่าเพลงมีประโยชน์ สามารถตอบสนองความต้องการทั้งทางด้านจิตวิทยา และทางการศึกษา ส่วนทางด้านอารมณ์เพลงทำให้เกิดการผ่อนคลายและสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานรื่นรมย์ ลดความเบื่อหน่ายในห้องเรียน ซึ่งส่งผลทำให้เกิดความอยากเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยในประเทศของ วารุณี ยะปาน (2556, หน้า 134-135) ที่ได้ทำการศึกษาความสามารถด้านการฟัง-การพูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อโดยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยเพลงและเกม ผลการทดลองพบว่าความสามารถด้านการฟัง-การพูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของเดือนนภา ทองมาก (2558, หน้า 68) ที่ได้ทำการศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพุกาย ด้วยวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงและเกมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกันกับผลงานวิจัยของสุรชาติ บุรณศิริ (2558, หน้า 81) ที่ได้ทำการศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ โดยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

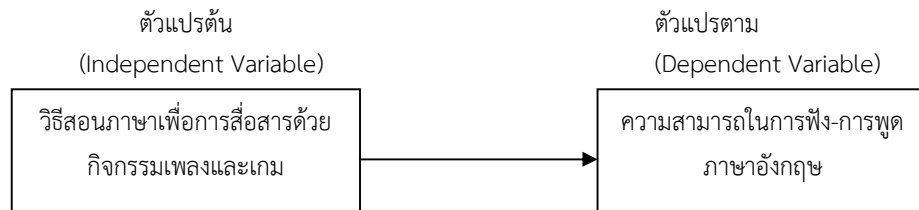
จากปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และจากผลงานวิจัยในต่างประเทศและในประเทศที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกมดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักการแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีสอนโดยใช้กิจกรรม เพลงและเกม ซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้จากวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงและเกมจากขั้นตอนการสอนของ สุมิตรรา อังวัฒนกุล (อ้างถึงในวารุณี ยะปาน, 2556, หน้า 7-8) โดยมีขั้นตอนการสอน 4 ขั้น ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม (Warm-up) 2) ขั้นนำเสนอ (Presentation) 3) ขั้นฝึก (Practice) 4) ขั้นนำไปใช้ (Production) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด และนำหลักเกณฑ์ในการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 130-135) ซึ่งสามารถสรุปออกมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ มีกลุ่มทดลองกลุ่มเดียวทำการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง (One-group pretest- posttest design) ของล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2538, หน้า 248-249) ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

การวิจัยครั้งนี้มีประชากรและกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม จังหวัดกาญจนบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ 11101) 1 ห้องเรียน จำนวน 22 คน

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้เป็นประชากรทั้งหมดซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม จังหวัดกาญจนบุรี ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ 11101) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 22 คน ที่ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) 1 ห้องเรียน เนื่องจากโรงเรียน วัดศรีสุวรรณาราม มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพียงห้องเดียว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม จำนวน 16 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งผ่านการพัฒนาและหาคุณภาพแล้ว

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผ่านการพัฒนาและหาคุณภาพแล้วโดยมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .83

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักเรียนเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการวัดผลประเมินผลการเรียน โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม
2. ทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ชั่วโมง
3. ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม จำนวน 16 ชั่วโมง
4. ทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) จำนวน 1 ชั่วโมง
5. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์และแปรผลข้อมูล ดังนี้

เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยการทดสอบหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Sample) ผลปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 ผลการศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง	N	μ	σ	t	sig
ก่อนการทดลอง	22	12.52	2.97		
หลังการทดลอง	22	17.09	2.00	12.31**	0.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 แสดงว่าความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลตามสมมติฐานของการวิจัยได้ดังนี้

จากผลการทดลอง พบว่า ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดลองเป็นการสอนตามขั้นตอน 4 ขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. ขั้นนำ (Warm up) เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากเรียนรู้ในบทเรียนใหม่ ทำให้นักเรียนมีความพร้อมเกิดความสุข สนุก มีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนรู้ กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้มีหลากหลาย คือ การให้ฟังเพลง การใช้อุปกรณ์ รูปภาพ เอกสาร การแสดงท่าทางเพื่อสื่อความหมายของคำศัพท์ที่มีอยู่ในเนื้อเพลง หรือการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนหรือทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว ในขั้นนำเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนสนใจอยากเรียนภาษาอังกฤษเนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทเรียน การที่นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนทำให้ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ดังคำกล่าวของ วารุณี ยะปาน (2556, หน้า 116) ที่กล่าวว่าแรงจูงใจในการเรียนนับว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพราะแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน ผู้เรียนที่มีความสามารถสูงแต่ขาดแรงจูงใจในการเรียน ก็อาจจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นที่ครูนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายด้วยการร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบ ใช้รูปภาพ เอกสาร การแสดง บทบาทสมมติ โดยเน้นการสื่อความหมาย นักเรียนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยมีปฏิสัมพันธ์ทั้งกับเพื่อนในชั้นเรียนและกับครู การใช้เอกสารดังกล่าวของ กุศยา แสงเดช (2545, หน้า 4) ที่กล่าวว่าขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน มีการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วยการฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องในการอ่านออกเสียงคือ ผู้ให้ความรู้ (Informant) นักเรียนจำรูปแบบของภาษาซึ่งเน้นความถูกต้องเป็นหลัก จึงทำให้ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ ในขั้นฝึกนี้เป็นขั้นที่นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาเพื่อให้ใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว ด้วยการฟังและการร้องเพลง เล่นเกม การแสดงท่าทางประกอบ ใช้รูปภาพ เอกสาร การแสดง บทบาทสมมติโดยมีทั้งการฝึกทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม ฝึกเป็นคู่หรือสุ่มรายบุคคลโดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ การที่นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษทั้งการฟัง-การพูด จากกิจกรรมเพลงและเกมทั้งชั้น ทั้งกลุ่ม ทั้งคู่ และเดี่ยว ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาด้วยตนเองซ้ำๆ จนเกิดความคล่องแคล่ว ดังคำกล่าวของ สุภัทธา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 57-64) ที่กล่าวว่า การฝึกพูดเป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่างๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอนและลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนใช้เอกสารมาช่วยให้น่าสนใจ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เพลงที่เป็นเอกสารมาใช้ในการสอน จึงส่งผลให้ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นขั้นที่นักเรียนได้นำคำศัพท์หรือประโยคการฟัง-การพูดที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว สนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ครูผู้สอนเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ นักเรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาที่ได้รับไปใช้ในสถานการณ์หรือกิจกรรมต่างๆ ได้ด้วยการฟัง การพูดและการร้องเพลง การเล่นเกม การแสดงท่าทางประกอบ การแสดงบทบาทสมมติ การนำเสนอผลงานทำแบบฝึกหัด ดังคำกล่าวของ โฮมส์ (Hymes, 1981, p. 269-293) ที่กล่าวว่าความสามารถในการใช้ภาษานั้นต้องอาศัยการตีความที่ถูกต้องเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคม ซึ่งตรงตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเป้าหมายของการเรียนรู้ภาษา คือ การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีความหมาย (Focus on Meaning) และนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง (Real Situation) โดยเน้นผู้เรียนเข้าถึงข้อมูลภาษาได้ด้วยตนเอง (Self Access) โดยการร้องเพลงด้วยความสนุกสนาน จึงทำให้เกิดพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาได้อีกด้วย จึงส่งผลให้ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

ผลการวิจัยครั้งนี้จากวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ทั้ง 4 ขั้นดังกล่าวพบว่าสามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาาราม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวารุณี ยะปาน (2556, หน้า134-135) ที่ได้ทำการศึกษาศาสามารถด้านการฟัง-การพูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกม ผลการศึกษาพบว่าความสามารถด้านการฟัง-การพูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ.01 และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัย ของเดือนนภา ทองมาก (2558, หน้า 68) ที่ได้ทำการศึกษาศาสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพุกายด้วยวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงและเกม ผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพุกาย หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัย ของของสุรชาติ บุณศิริ (2558, หน้า 81) ที่ได้ทำการศึกษาศาสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ โดยใช่วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการฟัง-การพูดและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการอภิปรายผลการวิจัยโดยใช่วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม เป็นวิธีสอนที่ทำให้ความสามารถในการฟัง-การพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาารามเพิ่มขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งตรงกับแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) และนอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่าวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน

1.1 ควรนำวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ไปใช้กับครูผู้สอนระดับปฐมวัย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2,3,4,5 และ 6 โดยเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตรของระดับชั้นนั้นๆ ควรเป็น เพลงที่นักเรียนมีประสบการณ์ (Schema) ในภาษาแม่มาก่อน และควรเป็นเพลงที่นักเรียนเคยได้ยินมาก่อนในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) จะทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษได้รวดเร็ว คล่องแคล่ว และนักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) จากการร้องเพลงและการเล่นเกม

1.2 ควรนำวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ไปจัดกิจกรรมให้สามารถเกิดการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน

1.3 การสอนโดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม หลังจากทีครูร้องเพลงให้นักเรียนฟังแล้วครูควรให้นักเรียนได้เล่นเกมเพื่อเป็นการทบทวน และเพื่อเป็นการสร้างพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ให้นักเรียนได้เก่ง ดี มีสุข นอกจากนี้ครูยังสามารถสอดแทรกคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เช่น ความซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย และมีจิตสาธารณะได้อีกด้วย

1.4 ควรนำวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ไปบูรณาการภาษากับ ความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เช่น ศิลปะ คณิตศาสตร์ และสังคมศึกษา เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาดูตัวแปรตามอื่นๆ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม เช่น ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

2.2 ควรทำการศึกษาวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่นระดับชั้นปฐมวัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3, 4, 5 และ 6

2.3 ควรทำการศึกษาวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมกับภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน หรือภาษา ในกลุ่มประเทศอาเซียน เป็นต้น

2.4 ควรทำการศึกษาวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมกับภาษาอื่นๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม กับการสอนตามคู่มือครู

2.5 ควรทำการวิจัยพัฒนาวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ไปสู่รูปแบบของสื่อ มัลติมีเดียหรือใช้รูปแบบ อีเลิร์นนิ่ง (e-learning) และรูปแบบดิจิทัล (Digital-learning) โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) เพื่อรองรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : ผู้แต่ง.

กุกยา แสงเดช. (2545). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : แม็ค.

เดือนนภา ทองมาก. (2558). การศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพุกายด้วยวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงและเกม. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

ถนอมพร เลหาจรัสแสง. (2556). ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วารุณี ยะปาน. (2556). การศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกม. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

รองเมือง สุขสมิติ. (2537). ผลของการใช้เพลงเสริมบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

โรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม. (2557). รายงานผลการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนโรงเรียนวัดศรีสุวรรณาราม. กาญจนบุรี : ผู้แต่ง

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สุริยาสาน์.

สุรชาติ บุรณศิริ. (2558). การศึกษาการศึกษาศาสนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ โดยใช่วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ

ภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2553). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2554, กรกฎาคม 13). บันทึกอาเซียน ASEAN DIARA : การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคตไทย

ในอาเซียน (1) หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หน้า 21

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Hymes, D. (1981). The communicative approach to language teaching. London : Oxford University.